

Sygn. akt III Ca 1775/17 (III Ca 222/18)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Hupa-Dębska

Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

SO Roman Troll

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2018 r. w Gliwicach

na rozprawie sprawy z powództwa N. K. (K.) i B. T. (T.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt I C 75/17

1. **oddala obie apelacje;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda N. K. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**

3. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki B. T. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Roman Troll SSO Magdalena Hupa – Dębska S SO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1775/17 (III Ca 222/18)

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 20 07 2017r. zasądził

od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W.

na rzecz powodów zadośćuczynienia w kwotach po 30.000zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 11 2016r. oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia jako podstawę prawną roszczeń powodów wskazał między innymi regulacje art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. Dokonał oceny prawnej poczynionych ustaleń i biorąc pod uwagę zakres doznanych przez powodów cierpień psychicznych w następstwie śmierci J. S. uznał powództwo za uzasadnione.

O należnych powodom odsetkach ustawowych za opóźnienie się pozwanej w spełnieniu zasądzonych świadczeń orzekał stosując regulację art. 481 k.c. a o kosztach procesu orzekał przy zastosowaniu regulacji regulację art. 98 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana (...) Spółka Akcyjna w W.** w części zasądzającej od niej zadośćuczynienia ponad kwoty 20.000zł

Wnosiła o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w zaskarżonej części

oraz zasądzenie na jej rzecz od powodów zwrotu kosztów procesu, bądź uchylenia w tej części wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji w celu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa i psychiatry na okoliczność ustalenia, czy a jeżeli tak to w jaki sposób zgon J. S. wpłynął na dalsze życie powodów

i o obciążenie ich kosztami postępowania apelacyjnego przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego.

Zarzuciła, że istnieje sprzeczność pomiędzy poczynionymi ustaleniami a zebrany materiał dowodowy poprzez uznanie, iż powodowie wykazali szczególnie bliskie więzi łączące ich ze zmarłą siostrą.

Ponadto zarzucali, że rażąco zawyżono zasądzone na rzecz powodów kwoty,

które nie mają odzwierciedlenia wq zebrany materiał dowodowy oraz że bez-zasadnie zasądzono od niej na rzecz każdego z powodów zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Odwoławczy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powodów przyjmując, że mają one źródło w reżimie odpowiedzialności deliktowej oraz w łączącej pozwaną ze sprawcą wypadku umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Decyzja Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu

z opinii biegłego została co prawda zakwestionowana przez pełnomocnika powodów, jednak z protokołu rozprawy z dnia 20 07 2017r. wynika, że ograniczył się on tylko

do jej zakwestionowania, lecz nie podał na czym miałyby polegać nieprawidłowości tej decyzji.

Z tej przyczyny – zgodnie z utrwalonym już poglądem judykatury - jego zachowanie nie może być traktowane jako złożenie przez niego formalnych zastrzeżeń

w trybie regulacji art. 162 k.p.c. i tym samym decyzja ta nie podlega kontroli Sądu odwoławczego (np. podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w S.-cinie z dnia 29 10 2015r. I ACa 523/14).

Pomimo de facto zakwestiowania w apelacji tej decyzji, skarżącą w apelacji nie wnosiła w sposób jednoznaczny o przeprowadzenie tego dowodu, a gdyby nawet został on zgłoszony to nie posiadałby on charakteru nowości w rozumieniu regulacji

art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu wyroku źródłach dowodowych, których ocena jakkolwiek lakoniczna jest logiczna i mieści się w grani-cach swobodnej oceny dowodów.

Apelująca w ramach podniesionego zarzutu istnienia sprzeczności pomiędzy poczynionymi przez Sąd Rejonowy ustaleniami faktycznymi a treścią zebranego

w sprawie materiału dowodowego w istocie kwestionuje dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego i zarzut ten nie ma wpływu na powyższą ocenę.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego

jest prawidłowa, a Sąd odwoławczy ją podziela i przyjmuje za własną (orz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb U. z 1935r. poz. 496).

Odpowiedzialność pozwanej za skutki wypadku z dnia 16 01 2000r. nie była przez pozwaną - co do zasady - kwestionowana w apelacji i ma ona źródło w przywołanych przez Sąd pierwszej instancji regulacjach prawnych oraz w utrwalonym judykaturze poglądzie prawnym (m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 07 2011r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10).

Z uwagi na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać ekonomiczną wartość lecz równocześnie nie może być nadmierna

w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa oraz powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (np. wyrok SN z dn. 26 02 1962r. 4 CR 902/61, OSNCP 1963r. nr 5, poz. 107; wyrok z dn. 24 06 1965r. I PR 203/65, OSPiKA 1966r. poz. 92), **a Sąd odwoławczy jest uprawniony do jego skorygowania tylko w przypadku, gdy jest ono oczywiście nieadekwatne do doznanej przez poszkodowanego krzywdy** (wyrok SN z dn. 30 10 2003r. IV CK 151/02, wyrok z 7 11 2003r. V CK 110/03).

Zmarła była siostrą powodów i z podanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku względów łączyły ją z powodami bliskie więzi rodzinne, co między innymi potwierdzają zawarte w aktach zdjęcia (k- 54 akt).

Dla ich występowania nie ma znaczenia przywoływany w apelacji wiek powodów w chwili jej śmierci (powódka 31 lat a powód 18 lat), gdyż to, że byli oni wówczas osobami dorosłymi i nie mieszkali ze zmarłą oraz prowadzili odrębne gospodarstwa samo w sobie nie powoduje, że nie utrzymywali oni z sobą bliskich więzi rodzinnych (bliskość ich wzajemnych relacji między innymi potwierdzają i przywołań już zdjęcia).

Dla ustalenia wysokości należnego powodom zadośćuczynienia nie ma również znaczenia – przywoływany w apelacji - duży wpływ czasu od chwili śmierci ich siostry.

Wysokość zadośćuczynienia nie jest bowiem wyłącznie uzależniona

od obecnego stanu żałoby powodów wywołanego śmiercią J. S.

(z względu na wpływ czasu jest on obecnie już niewątpliwie znacznie mniejszy

od występującego bezpośrednio po śmierci ich siostry), gdyż determinuje go całokształt ich negatywnych doznań psychicznych w całym okresie od czasu jej śmierci do chwili wyrokowania, a te jak trafnie ocenił Sąd pierwszej instancji były duże i utrzymywały się w znacznym napięciu przez wiele lat.

Z podanych względów ustalona przez Sąd pierwszej wysokości należnych powodom zadośćuczynień w kwocie po 30.000zł nie jest zatem oczywiście nie-adekwatne do doznanych przez nich cierpień psychicznych, wobec czego brak było podstaw do ich skorygowania.

Prawidłowe są także kwestionowane w apelacji rozstrzygnięcia o kosztach procesu, które mają prawne umocowanie w prawidłowo zastosowanej regulacji art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Dochodzone przez powodów roszczenia oparte są bowiem na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej, przez co po ich stronie występuje współuczestnictwo formalne (art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Dlatego Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez powodów zalicza się wynagrodzenie ich pełnomocnika ustalone odrębnie w stosunku do każdego z nich.

Nakład pracy ich pełnomocnika był adekwatny do przebiegu postępowania,

wobec czego brak było podstaw do jego obniżenia w oparciu o regulację art. 109 k.p.c., czego zresztą – co wymaga podkreślenia – strona pozwana nie domagała się w toku postępowania (uchwała SN z dnia 10 lipca 2015 r., III CZP 29/15, OSNC 2016, nr 6, poz. 69 z omówieniem M. W., Przegląd orzecznictwa, P.. 2016, nr 3, s. 112

i M. W., Wynagrodzenie pełnomocnika procesowego kilku współuczestników formalnych, M. Praw. 2016, nr 7, s. 36 oraz uchwała SN z dnia 8 października 2015 r., III CZP 58/15, OSNC 2016, nr 10, poz. 113; por. postanowienie SN z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 164/11, LEX nr 1254636; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2012 r.,

I UZ 54/12, OSNP 2013, nr 13–14, poz. 165 i postanowienie SN z dnia 20 lipca 2012 r., II CZ 196/11, IC 2013, nr 10, s. 46).

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 k.p.c. biorąc pod uwagę, iż pozwana w całości uległa w postępowaniu odwoławczym i powinna zwrócić powodom poniesione przez nich w tym postępowaniu koszty zastępstwa procesowego.

SSO Roman Troll SSO Magdalena Hupa – Dębska S SO Leszek Dąbek